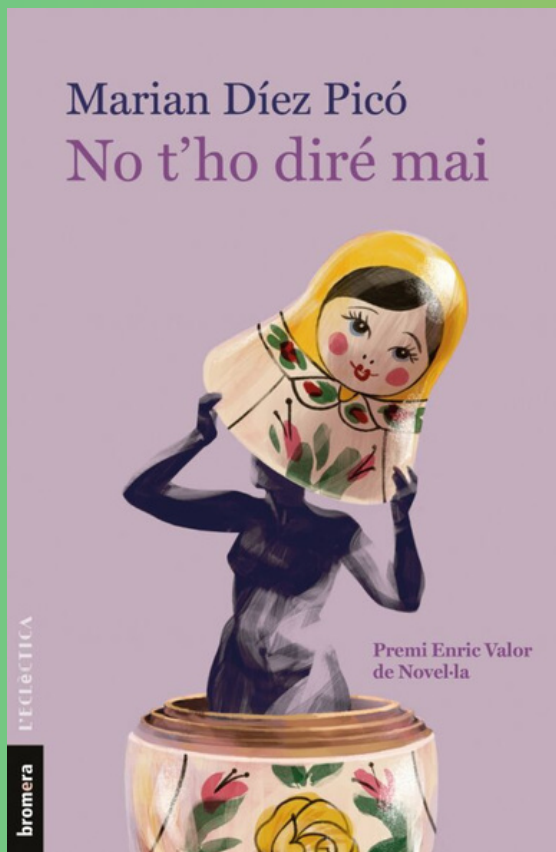

NO T'HO DIRÉ MAI / MARIAN DÍEZ PICÓ

Comienza el año 2020 y Diana, una mujer divorciada que se acerca a los cincuenta, con dos hijos casi adolescentes y una madre que se va haciendo mayor, tiene que enfrentarse a las pérdidas de orina y a un brote de piojos en el colegio. Por si no fuera suficiente, en marzo estallará una epidemia con un virus desconocido que les obligará a estar confinados en casa todo el tiempo, justo en el momento en que ha conocido a un hombre con el que intentaba reanudar su vida afectiva.

El argumento de esta novela puede parecer a primera vista que no invita mucho al optimismo, pero sin duda nos encontramos ante una novela muy divertida por el tono con el que los problemas de la protagonista están tratados. Continuamente esbozamos una sonrisa ante las situaciones que le toca vivir a Diana y por el modo que tiene ella de enfrentarlos, con una lucidez y sarcasmo envidiables. Tanto los problemas que surgen en la crianza de los dos hijos en edad escolar (los trabajos escolares y las fiestas de cumpleaños), como los problemas propios de ir haciéndose mayor (las pérdidas de orina, el tinte del pelo o el volver a tener una cita con un hombre después de mucho tiempo), son situaciones muy fácilmente reconocibles y con las que seguramente habrá mucha gente que se sienta muy identificada. De igual manera, la manera en que trata el confinamiento por culpa del COVID, llevará a algunos a recordar aquellos días, especialmente los que lo pasaron con los hijos, y todas las situaciones estrambóticas que sucedieron.

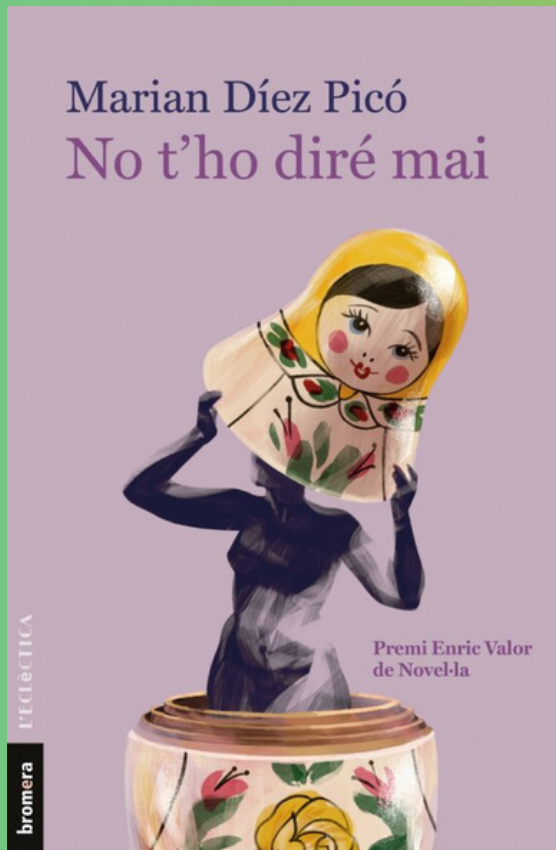
Como ya hemos dicho, todo en esta novela está tratado desde la óptica del humor (salvo algún pasaje aislado), y donde se nota que la autora viene del mundo de los monólogos y de la televisión.

En definitiva, estamos ante una novela escrita en valenciano, muy fácil de leer por el tipo de lenguaje utilizado y por la brevedad del texto (apenas 166 páginas) y cuya parte más negativa es, justamente, que nos quedamos con ganas de seguir leyendo más páginas.

AGENCIA DE LECTURA
MUNICIPAL "AMBRÒS"
DE ALBUIXECH

NO T'HO DIRÉ MAI / MARIAN DÍEZ PICÓ

Comença l'any 2020 i Diana, una dona divorciada que s'acosta als cinquanta, amb dos fills quasi adolescents i una mare que es va fent major, ha d'enfrontar-se a les perdudes d'orina i a un brot de polls en el col·legi. Per si no fora suficient, al març esclatarà una epidèmia amb un virus desconegut que els obligarà a estar confinats a casa tot el temps, just en el moment en què ha conegut a un home amb el qual intentava reprendre la seua vida afectiva.

L'argument d'aquesta novel·la pot semblar a primera vista que no convida molt a l'optimisme, però sens dubte ens trobem davant una novel·la molt divertida pel to amb el qual els problemes de la protagonista estan tractats. Contínuament esbossem un somriure davant les situacions que li toca viure a Diana i per la manera que té ella d'enfrontar-los, amb una lucidesa i sarcasme envejables. Tant els problemes que sorgeixen en la criança dels dos fills en edat escolar (els treballs escolars i les festes d'aniversaris), com els problemes propis d'anar fent-se major (les perdudes d'orina, el tint del pèl o el tornar a tindre una cita amb un home després de molt de temps), són situacions molt fàcilment recognoscibles i amb les quals segurament hi haurà molta gent que se senta molt identificada. D'igual manera, la manera en què tracta el confinament per culpa del COVID, portarà a alguns a recordar aquells dies, especialment els que el van passar amb els fills, i totes les situacions estrambòtiques que van succeir.

Com ja hem dit, tot en aquesta novel·la està tractat des de l'òptica de l'humor (excepte algun passatge aïllat), i on es nota que l'autora ve del món dels monòlegs i de la televisió.

En definitiva, estem davant una novel·la escrita en valencià, molt fàcil de llegir pel tipus de llenguatge utilitzat i per la brevetat del text (a penes 166 pàgines) i la part més negativa és, justament, que ens quedem amb ganes de continuar llegint més pàgines.